

Lumi

โลก

ล้มหนึ่งครั้ง พังครืนทั้งกระดาน
อลหม่านกันอีกครั้งกลางมหานครเชียงใหม่

โดมิโน เซียงไฮ้

โดๆในโลกล่วนฟ้าลิขิต

ริคุ อุนดะ เขียน
จารุนันท์ ธนสารสมบัติ แปล

Talk with lumi

หลายคนคงรู้จักและเคยเล่นโดมิโน ไม่ว่าจะในรูปแบบของการเอาจำนวนเลขที่เท่ากันมาต่อกันหรือจับวางในแนวตั้งเป็นแถวยาว แล้วดันโดมิโนตัวแรกให้ล้มทับตัวอื่นๆ จนพากันล้มต่อกันไปเรื่อยๆ

แต่ถ้าการล้มต่อกันเป็นทอดๆ ไม่ได้อยู่แค่การเล่นโดมิโน แต่เปลี่ยนเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองใหญ่อันเต็มไปด้วยแสงสีและความวุ่นวายอยู่แล้วเป็นทุนเดิมอย่างเชียงใหม่ เหตุการณ์เหล่านี้จะนำอลหม่านวายปวงสักแค่ไหนกัน หากยังจินตนาการไม่ออก "โดมิโน ณ เชียงใหม่ ไฉนในโลกล้วนฟ้าลิขิต" เล่นนี้จะถ่ายทอดความววายปวงนั้นให้เอง

โดยเรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นเมื่อ "ค่างควา" ตราประทับซึ่งหลายคนหมายตาไว้เดินทางมาถึงเชียงใหม่ผ่านทางตลาดมืดหลายฝ่ายจึงจัดกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งนี้มาครอบครองเป็นเจ้าของของสมใจ แต่ด้วยชื่อโดมิโน เหตุการณ์จะมีเพียงเท่านี้ก็กระไรอยู่ ความวุ่นวายบังเกิดขึ้นเมื่อกลุ่มคนที่ไม่รู้อิโหนอิเหิน

หลายกลุ่มดันถูกลากเข้ามาในวงโคจรของค้ำจวคโดยบังเอิญ จนเหตุการณ์บานปลาย ระเบิดเถิดเทิงเป็นอย่างยิ่ง แต่เรื่องราวของหลายคนหลากหลายเหตุการณ์นี้ก็กลับช่วยผลักดันให้เหตุการณ์อื่นๆ ดำเนินไปได้จนถึงบทสรุปในที่สุด สมกับที่คำที่ว่า "ใดๆ ในโลก ล้วนฟ้าลิขิต"

สำนักพิมพ์ลูมิขอเชิญชวนทุกท่านมาร่วมหัวเราะและหัวจะปวดกับความบังเอิญที่ถูกลิขิตไว้แล้วนี้ไปด้วยกันใน "โดมิโน ณ เชียงไฮ้ ใดๆ ในโลกล้วนฟ้าลิขิต" และหากใครเคยอ่าน "โดมิโน ณ โตเกียว ทุกบังเอิญคือตั้งใจ" มาแล้ว รับรองว่าเล่มนี้บันเทิงไม่แพ้กัน

Lumi

คำกักตักจากเหล่าตัวละคร

โฮโจ คาซุมิ (อายุ 33 ปี)

เสมียนบริษัทคันโตประกันชีวิตสาขาฮาเอชิ

พนักงานระดับกลางที่คนรอบข้างพึ่งพาได้

"ระยะหลังมานี้ชักกังวลกับอาการปวดหลังมากกว่าข้อเข่าซะอีก"

ทางามิ ยูโกะ (อายุ 27 ปี)

เสมียนบริษัทคันโตประกันชีวิตสาขาฮาเอชิ

นักยูโดสาวเลือดร้อน โปรตปรานของหวานเป็นที่สุด

"ขนมร้านสะดวกซื้ออร่อยขึ้นเยอะเลย เลือกซื้อไม่ถูก กลุ้มใจจริงๆ"

อิจิฮาชิ เอรึโกะ (อายุ 28 ปี)

รองประธานบริษัท “ซูชิซานหนิง” กิจการซูชิเดลิเวอรี่

"จะมุ่งสู่การเป็นร้านซูชิเดลิเวอรี่ที่อร่อยที่สุดในเซี่ยงไฮ้ให้ได้"

อิจิฮาชิ เค็นจิ (อายุ 29 ปี)

ประธานบริษัท “ซูชิซานหนิง” กิจการซูชิเดลิเวอรี่

"จะมุ่งสู่การเป็นร้านซูชิเดลิเวอรี่ที่ส่งไวที่สุดในเซี่ยงไฮ้ให้ได้"

โมริการะ ยาซึโอะ (อายุ 28 ปี)

ผู้จัดการบริษัทแอปพลิเคชันเกม “อัปอัป” สาขาเชียงใหม่

"ผมทั้งอดีตอันดำมืดไว้ที่โตเกียว ตัวตนที่แท้จริงของผมคือตัวผมในตอนนี้"

มียาโกชิ ชินอิจิโร่ (อายุ 54 ปี)

นักข่าว

"อืม...เริ่มเรียนภาษาจีนตอนอายุปูนี่ก็ออกจะยากหน่อยละนะ"

เหมาเจ้อซาน (อายุ 72 ปี)

ประติมากรและศิลปินร่วมสมัย

"ให้ตายสิ เรานี้ไม่น่าโลกมากเลย..."

โอจิโอะ มิเอะ (อายุ 35 ปี)

ทำงานอยู่แกเลอรี

"ศิลปะไม่ใช่เรื่องเข้าใจยาก ลองนำศิลปะมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตดูสิคะ"

แมกซ์ ชาน (อายุ 33 ปี)

เจ้าของแกลเลอรีโกลด์ดราคอน

"ศิลปะไม่ใช่เรื่องเข้าใจยาก มาลองลงทุนกับงานศิลปะเพื่อเพิ่มมูลค่าสินทรัพย์กันเถอะครับ"

ไซ่เจียงยูน (อายุ 31 ปี)

ศิลปินร่วมสมัย

"อยากให้เป็นพันธมิตรกับศิลปะร่วมสมัยโตเกียวหรือไม่ก็พันธมิตรกับศิลปะศตวรรษที่ 21 'คานาซาวะ' ชื่อผลงานของผมไปไว้ที่นั่นจัง"

อาเบะ คูมิโกะ (อายุ 32 ปี)

ทำงานอยู่บริษัทผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์

ลูกสาวศาลเจ้าแห่งหนึ่งในภูมิภาคคันไซ

"ถ้ารู้สึกเหนื่อย ลองมาขอพรที่ศาลเจ้ากันนะคะ"

เพราะศาลเจ้าส่วนใหญ่เป็นสถานที่ที่มี 'ดวงจิต' ดีค่ะ"

โอซุโนะ ทาดาชิ (อายุ 31 ปี)

ทำงานอยู่บริษัทผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์

บรรพบุรุษเป็นนักพรตบนเขา

"เวลาเหนื่อยๆ ผมจะไปเดินเขาเพื่อรีเฟรชตัวเองครับ"

หลูซางซิง (อายุ 55 ปี)

สืบเชื้อสายหมอดูฮวงจุ้ยมาจากบรรพบุรุษ

"คนกรุงยุคนี้ด้านชา กับ 'ดวงจิต' รอบตัวมากเกินไปแล้ว"

ฟิลิป เครเวน (อายุ 42 ปี)

ผู้กำกับภาพยนตร์สยองขวัญ

"ผู้กำกับหนังที่ผมเคารพรักยังคงเป็นอัลเฟรด ฮิตช์ค็อก (Alfred Hitchcock) จอห์น คาร์เพนเทอร์ (John Carpenter) และดาร์โย อาร์เจนโต (Dario Argento) เช่นเคย"

ดาร์โย (?)

สัตว์เลื้อยของฟิลิป

"..."

จอห์น ซิลเวอร์ (อายุ 41 ปี)

ผู้ช่วยผู้กำกับ

"ผู้กำกับหนังที่ผมเคารพรักคือบิลลี วิลล์เดอร์ (Billy Wilder) สตีเวน สปีลเบิร์ก (Steven Spielberg) และร็อบเบิร์ต ออลต์แมน (Robert Altman)"

ทิม โปลันสกี (อายุ 48 ปี)

โปรดิเวออร์ภาพยนตร์

"ผู้กำกับหนังที่ผมเคารพก็คือแซม เพคคินพาห์ (Sam Peckinpah) มาร์ติน สกอร์เซซี (Martin Scorsese) และคลินต์ อีสต์วูด (Clint Eastwood)"

เว่ยอิงเตอ (อายุ 52 ปี)

หัวหน้าเจ้าหน้าที่ดูแลบ้านแพนด้าของสวนสัตว์เชียงใหม่

"แพนด้าเป็นสมบัติของชาติ อย่าคิดเข้าใกล้ ระวังจะโดนทำร้ายนะจ๊ะ"

เยี่ยไช่กั่ว (อายุ 23 ปี)

เจ้าหน้าที่มือใหม่ดูแลบ้านแพนด้าของสวนสัตว์เชียงใหม่

"แพนด้าเป็นสมบัติของชาติ ทุกคนต้องช่วยกันดูแลรักษาให้ดีนะจ๊ะ"

ชานชาน (อายุ 3 ขวบ)

สุนัขสายพันธุ์ดัชชุนด์ นักค้นหาประจำสวนสัตว์เชียงใหม่

"เจอแล้ว"

เหยียนเหยียน (?)

แพนด้าหวัชบถผู้หวังอย่างแรงกล้าที่จะหลบหนีจากสวนสัตว์เชียงใหม่
"บ้านแพนด้ามีประชากรหนาแน่นเกินไปแล้ว เราขอประท้วง"

เกาซิงเจีย (อายุ 35 ปี)

ผู้บัญชาการสถานีตำรวจเชียงใหม่

"ผมชอบหนังเรื่อง 'มิชชันอิมพอสซิเบิล' ครับ"

หลิวหัวเหลียน (อายุ 26 ปี)

ตำรวจประจำสถานีตำรวจเชียงใหม่

"ชอบหนังเรื่อง 'สองคนสองคม' ค่ะ"

หลินจงซู (อายุ 25 ปี)

ตำรวจประจำสถานีตำรวจเชียงใหม่

"ชอบหนังเรื่อง 'สปีด เร็วกว่านรก' ค่ะ"

หวังทั้งหยวน (อายุ 36 ปี)

พ่อครัวใหญ่ของภัตตาคารหลักในโรงแรมชิงหลง

"พวกที่ไม่ดูแลรักษาเครื่องครัวให้ดีไม่ใช่มืออาชีพ"

ต่งเว่ยหยวน (อายุ 72 ปี)

เจ้าของร้านขายของแอนติก

"ฉันชอบเมนูที่ใช้วัตถุดิบหายากมาทำ อย่างเช่น รังนกนางแอ่น และหูลงลาม"

ต่งเว่ยซุน (อายุ 25 ปี)

พนักงานร้านขายของแอนติก

"ผมชอบเมนูผัดเผ็ดเนื้อกับผักครับ"

แมกกี้ ลี รอเบิร์ตสัน (อายุ 29 ปี)

ตำรวจมือปราบฮ่องกง

"โมปีติกในย่านร้านค้าอวิ๋หยวนงานยุ่งเกิน"

“ใด ๆ ในโลกล้วนฟาลิซิท”

ท้องฟ้าแจ่มใสไร้เมฆกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา สีของมันไม่ใช่สีฟ้าแบบ
ใสสะอาด หากแต่เป็นท้องฟ้าที่ดูสากๆ เหมือนมีฝุ่นทรายปกคลุมอยู่
จางๆ

เวลานี้ท้องทุ่งกว้างเบื้องหน้าปราศจากสิ่งรกร้างขวางกั้น
จนมองเห็นได้แม้กระทั่งเส้นขอบฟ้าที่อยู่ไกลลิบๆ สายลมหอบเอา
ฝุ่นทรายปลิวฟุ้งไปทั่วผืนดิน

เมื่อหันกลับไปมองจะเห็นสิ่งปลูกสร้างสูงระฟ้าราวกับภาพ-
ลวงตาลอยตระหง่านอยู่ แม้ที่แห่งนี้จะมีแต่พื้นที่กว้างไกลและไร้ซึ่ง
สิ่งอื่น ทว่ามันก็ยังคงให้ความรู้สึกคล้ายกับย่านชานเมืองของเมืองใหญ่

ที่ไหนสักแห่งบนโลกใบนี้

แล้วจู่ๆ ก็มีเงาตะคุ่มๆ นับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นมาให้เห็น เป็นกลุ่มเยาวชนในชุดทหารสีกากีหลายร้อยคนที่พากันตั้งแถวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ปกคอเสื้อชุดทหารของพวกเขาพลัวไหวเล็กน้อย ด้วยลมที่พัดโชยโบกโบยมา

เบื้องหน้าของกลุ่มเยาวชนในชุดทหารสีกากีก็มีคนยืนอยู่ด้วยกันทั้งหมดเจ็ดคน คนแรกเป็นชายชาวเอเชียสวมชุดทหารหน้าตาดูดัน ซึ่งน่าจะเป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขา คนที่สองเป็นชายวัยกลางคน หุ่นอ้วนตัน คนที่สามเป็นชายหนุ่มสวมสูททวีตตรงเป๊ะปิดແหวก คนที่สี่เป็นชายฝรั่งตัวสูงใหญ่หน้าตาบึ้งตึงเหมือนโปโรธโครมา คนที่ห้าเป็นชายฝรั่งอีกคนที่เจ้าเนื้อและมีหน้าตาทำนองเดียวกันกับชายฝรั่งคนก่อนหน้า คนที่หกเป็นผู้หญิงเอเชียผิวขาวสีหน้าไร้อารมณ์ และคนสุดท้ายเป็นชายชาวเอเชียรูปร่างสมส่วน

ที่ปลายสายตาของคนทั้งเจ็ดมีชายฝรั่งผมทองกำลังนั่งพับหน้าอยู่กับพื้น เสียงสูดน้ำมูกดัง ฟัดฟาด ทำให้รู้ว่าเขาคนนั้นกำลังร้องไห้ และเหมือนกับกำลังพึมพำอะไรบางอย่างอยู่

"ฮือออ ดาริโอ น่าสงสารจริง ๆ ดาริโอ ยกโทษให้ฉันด้วย ฮือออ"

ด้านหน้าของชายฝรั่งคนนั้นมีป้ายหลุมศพรูปทรงกางเขน

ดาริโอที่เขาร้องเรียกฟุมฟายมาตั้งแต่เมื่อครู่คงจะถูกฝังอยู่ตรงนั้น

ชายหนุ่มอ้วนตันพูดอะไรบางอย่างน้ำไหลไฟดับ ก่อนที่หนุ่มสวมสูทจะช่วยแปลเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงดีให้

"ในฐานะตัวแทนรัฐบาลจีนและแกนนำพรรคคอมมิวนิสต์แห่งเซี่ยงไฮ้ เราขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งครับ"

"ขอบคุณมาก"

ชายฝรั่งร่างสูงใหญ่ที่เหมือนกับไปโกรธใครมาดูจะยิงหน้าดาบุดั้งขึ้น ขณะที่ชายสวมชุดทหารหน้าตาดุดันกล่าวอะไรบางอย่างเช่นกัน และได้หนุ่มหน้าใสแปลเป็นภาษาอังกฤษให้อีกครั้ง

"ในฐานะตัวแทนกองทัพลดปล่อยประชาชนกองพันที่ 237 เราขอร่วมไว้อาลัยด้วยครับ"

"ขอบคุณ"

แต่แล้วชายฝรั่งตัวสูงใหญ่ที่พยายามกล้ำกลืนฝืนเค็งคำนับกลับอย่างสุภาพมาตลอดก็ตัวสั่นเทาและพลันสติหลุดขึ้นมา

"xxxx!"

เขาตะโกนขึ้นฟ้าเป็นคำศัพท์สี่ตัวอักษรที่เขียนออกมาเป็นซับไทเทิลไม่ได้

อีกหกคนทำเป็นไม่ได้ยินคำคำนั้น

เวลาชายรูปร่างสูงใหญ่เกือบสองเมตรเตี้ยดดาลหน้าดำหน้าแดงขึ้นมาที่ไร ช่างมีอานุภาพร้ายแรงนัก

"ให้ตายสิ คราวนี้พามาด้วยได้ยังไงวะ นี่จอห์น นายไม่รู้เรื่องเลยจริงๆ เหรอ ทางญี่ปุ่นเองก็อาจไม่ให้เข้าประเทศอีกแล้วก็ได้นะ นี่ฉันถึงกับต้องไปก้มหัวขอพึ่งบุญกับอาจารย์ที่ไม่ได้อยากจะเฉียดเข้าใกล้เลยสักนิด บอกแล้วไงว่าคราวนี้ห้ามเด็ดขาด รู้ไหมว่าที่นี้ที่ไหนนะ ฮี เพราะเจ้าบ่อกสมองนี่มันเฮาส์ตัวเลี้ยยคลานอัปลักษณ์ติดมาด้วยแท้ๆ เราเลยเสียเวลาทำงานไปเปล่าๆ ตั้งสามวันนะ ซ้าไปแค่วันเดียวก็เท่ากับสูญเงินไปแสนกว่าดอลลาร์สหรัฐแล้วนะเว้ย"

"เขา 'นำเข้า' มานะ"

ชายเจ้าเนื้อวัยกลางคนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเหนียวอ่อน

"ว่ายังไงนะ"

"ตอนชาร์ล¹ ระบาดหนักช่วงนั้นก็เลยเพลๆ กันไปพักหนึ่ง เพราะสงสัยว่าอีเห็นหรืออาจจะเป็นพาหะนำโรค แต่อย่างที่รู้กันว่าประเทศนี้กินทุกอย่างที่มีสี่ขาหกเขี้ยวได้ พวกเขaleyทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ 'วัตถุดิบ' มาจากทั่วโลก ฟิลิปเห็นโอกาสดังนี้เข้าเลยนำดาร์โยเข้ามาด้วยในฐานะ 'วัตถุดิบ' น่ะ"

"ฮี เลย์โดนจับไปต้มยำทำแกงจริงๆ ก็สมใจแล้วไง"

"ยะ...อย่าซ่าเติมกันสิ เขาเองก็ไปต่อไม่ถูกเหมือนกัน"

ชายเจ้าเนื้อยกนิ้วชี้ขึ้นมาปิดปากพลางเหลือบมองชายผมทองที่ยังคงหลังน้ำตาอยู่หน้าป้ายหลุมศพ

¹โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง

"จะไหวหรือเปล่านะ ร้องให้หนักขนาดนั้น"

ข้างๆ กันนั้นชายชาวเอเชียรูปร่างสมส่วนกำลังหันไปกระซิบกับ
ผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

"เราคงต้องปลอมเขาว่าให้ถ่ายหนังต่อเพื่อแผ่ส่วนบุญไปให้
ดารียotenันล่ะคะ"

เธอตอบกลับเสียงต่ำโดยยังคงมองตรงไปข้างหน้า

"แต่ดันเห็นอะไรแบบนั้นเข้าจังๆ มีหวังคงซ็อกฝังใจไปอีกนาน
เลย"

ชายรูปร่างสมส่วนพูดออกมาด้วยเนื้อตัวที่สั่นระริก

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นช่วงค่ำเมื่อสามวันก่อนในโรงแรมชิงหลง
ซึ่งเป็นที่พักของเหล่าทีมงานกองถ่ายภาพยนตร์แนวแอ็กชันสยองขวัญ
เรื่อง "ศึกถล่มปราสาทวิญญาณสยอง: ผีกองกอย vs ซอมบี้"
ซึ่งเป็นภาพยนตร์ร่วมทุนสร้างสามประเทศระหว่างญี่ปุ่น จีน และ
สหรัฐอเมริกา

เวลาประมาณหกโมงเย็นก่อนอาหารมื้อค่ำ

พ่อครัวใหญ่ประจำโรงแรมชิงหลง หวังทงหยวน (อายุ 36 ปี)
เป็นเซฟหนุ่มไฟแรงผู้มีอนาคตไกล เนื่องจากตาทวดของเขาเคยเป็น
พ่อครัวอยู่ในพระราชวังต้องห้าม หวังทงหยวนเลยมีความชื่นชอบ
และเอาใจจริงเอาใจกับการเพ้นหัวตูดิบแปลกใหม่เพื่อนำมาใช้ในการ
คิดค้นพัฒนาเมนูอาหารอย่างยิ่งยวด ความอดสาเหของเขาส่งผลให้

ระยะหลังมานี้ผู้คนชื่นชอบอาหารของโรงแรมซึ่งหลงวารสชาติดีกันมากขึ้นแบบก้าวกระโดด ลูกค้าทั้งในและนอกประเทศต่างตั้งใจเดินทางมาเพื่อลิ้มลองอาหารของหวังถังหยวนกันเป็นจำนวนมาก

ระหว่างตรวจเช็ควัตถุดิบอย่างละเอียดถี่ถ้วนแต่เนิ่น ๆ ตามประสาพ่อครัวมือหนึ่งอยู่นั่นเอง บางสิ่งก็ผ่านแวบเข้ามาในสายตาของเขา

ที่แรกหวังถังหยวนนึกว่าเป็นไก่ที่หนีออกมา แต่ที่ไหนได้กลับเป็นสัตว์หน้าตาคล้ายกิ้งก่ายักษ์เดินเตาะไปมาอยู่บนพื้น ผิวสีน้ำตาลอมเหลืองมันเงาสุภาพดีเยื้องย่างอย่างสง่างาม

สิ่งที่พ่อครัวใหญ่เห็นอยู่นี้คือเจ้าคาร์โย อิกัวนาซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงของฟิลิป เครเวน (อายุ 42 ปี) ผู้กำกับภาพยนตร์ร่วมทุนสร้างสามประเทศนั่นเอง โดยปกติฟิลิปหลงใหลและรักใคร่สัตว์เลี้ยงของเขามากอยู่แล้ว ทว่าในช่วงถ่ายทำภาพยนตร์เขาจะยิ่งรู้สึกเดียวดายจนห่างจากสัตว์เลี้ยงไม่ได้ ฟิลิปติดนิสัยที่ต้องพามันไปด้วยในทุกๆ ที่ไม่ว่าจะในสหรัฐอเมริกาหรือต่างประเทศก็ตาม และครั้งนี้เขาก็ใช้แผนเฉพาะหน้าเพื่อเอามันเข้ามาในเมืองจีนด้วย หากแต่การเดินทางที่ยาวนานเช่นนี้มักทำให้คาร์โยหลบหนีออกมาหลังจากถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ซึ่งคราวนี้ดูจะถึงคราวเคราะห์ของมันเมื่อกลิ่นหอมเย้ายวนชวนให้คาร์โยเดินหลงไปในครัวของหวังถังหยวนเข้า

เอ วัตถุดิบนี้มันตัวอะไรหว่า หวังถังหยวนเอียงคอมองด้วยความฉงน

พักหลังมานี้เกษตรกรค่อนข้างจะรูกหนัก คอยนำวัตถุดิบใหม่ๆ เข้ามาเร่ขายกันแบบไม่ขาดสาย เจ้าตัวนี้อาจจะเป็นหนึ่งในนั้นกระมัง

หวังทั้งหยวนเฟ่งพินิจพิเคราะห์สิ่งมีชีวิตตรงหน้า ผิวหนังของมังกรดงาม ทั้งยังเคลื่อนไหวคล่องแคล่วแสดงถึงความไม่เจ็บป่วย เมื่อสองปีก่อนตอนที่หวังทั้งหยวนออกท่องโลกกว้างเพื่อลิ้มรสชาติวัตถุดิบของนานาประเทศกับพลพรรคนักปรุงรู่ เขาเคยลองกินเนื้อจระเข้ที่ออสเตรเลีย จำได้ว่าเนื้อภายใต้หนังหนาๆ ของมันขาวและรสชาติดีมีรสกลมกล่อม

คืนนี้จะมีแขกกลุ่มใหญ่จากแดนไกลมาเยือนด้วย ถือเป็นโอกาสดีที่เราจะได้ทดลองใช้วัตถุดิบหายาก ถ้าลองเอาไปนั่งด้วยความร้อนสูงน่าจะได้รสชาติดี ไม่น่า หรือว่าจะลองใช้ไฟอ่อนๆ ทอดนานหน่อยแล้วคลุกเคล้าด้วยน้ำส้มสายชูดำหวานหอมเครื่องเทศดีกว่านะ

หวังทั้งหยวนรู้สึกได้เลยว่าขณะนี้อารมณ์บ้างงานของตนกำลังพลุ่งพล่าน

ในตอนนั้นเองที่ดาโรยซึ่งติดกับกลิ่นหอมหวานชวนกินของซุปรเริ่มสัมผัสได้ถึงพลังจิตพิฆาต

เมื่อหันกลับไปมอง สายตาของมันก็ประสานเข้ากับดวงตาเปล่งประกายวาววับของพ่อครัว พร้อมกับเงาสะท้อนตัวมันเองที่ฉายชัดอยู่บนมิดบังตอในมือหวังทั้งหยวน

ไม่มีใครรู้เลยว่าดาโรยกริรธรองโหยหวนเช่นเดียวกับตัวละครในภาพยนตร์ที่เจ้านายของมันสร้างหรือไม่

ทว่าท้ายที่สุดเมนูพิเศษจากพ่อครัวใหญ่บนถาดเงินขนาดมหึมาก็ยกมาเสิร์ฟเบื้องหน้าฟิลิป เครเวนที่กำลังงุ่นง่านกังวลใจเพราะดารีย่อยหายตัวไปในงานเลี้ยงอาหารค่ำ...

"ฮือๆ"

ฟิลิปร้องไห้ไม่หยุด

"ฉันรู้สึกได้"

อาเบะ คูมิโกะ (อายุ 32 ปี) พนักงานบริษัทจัดจำหน่ายภาพยนตร์หลับตาลงพลงเอื้อนเอ่ย

"อะไรนะ"

โอซุโนะ ทาดาชิ (อายุ 31 ปี) โพรดิวเซอร์ฝ่ายญี่ปุ่นถามกลับ

"วิญญาณของดารีย่อยยังคงลอยวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวเขาอะ... มันคงพยายามปลอบใจฟิลิปอยู่"

"อ...เอ๊ะ"

ทาดาชิถึงกับตาเหลือก มองฟิลิปกับคูมิโกะสลับไปมา

ขณะเดียวกัน สายลมแห่งผากของฤดูใบไม้ผลิพัดโชยผ่านทิวแถวกองทัพลดปล่อยประชาชนกองพันที่ 237 ผู้รับบทนักแสดงตัวประกอบ ณ โรงถ่ายอันกว้างไกลซานเมืองเชียงไฮ้แห่งนี้

ปากที่ปกคลุมด้วยขนสีขาวยากำลังขยับบดเคี้ยวอาหารตุ๋นๆ เมื่อปากนั้น
อำขึ้นพลันเห็นฟันแหลมคมและลิ้นสีอมเทา ฝ้าเขียวๆ ก็หายแวบ
เข้าไปข้างในพร้อมกับเสียงกั๊ตดั่ง กร๊วมๆ

ขนสีขาวที่ออกจะมอมแมมรอบปากขยับขึ้นลงอีกครั้ง บดขยี้
ไฟในปากจนแหลกละเอียด

ดวงตาที่อยู่เหนือปากสีชาวล้อมรอบไว้ด้วยวงกลมรูปทรงเหมือน
ถั่วปากอ้าสีดำ แลดูเหน็ดเหนื่อยเลื้อนล่อย ทว่าบางครั้งนัยน์ตาก็ก็นับ
ฉายแววมাত্র้ายอยู่เบื้องลึก

"ว้ายยย แพนด้าา"

"มีตั้งสามตัวนะ"

"น่ารักจังเลยยย"

"กำลังกินไผ่อยู่ด้วย"

"คนไม่เยอะเท่าที่สวนสัตว์อุเอโนะเลยนะ"

แววตาเย็นชาชำเลืองมองตามเสียงวี๊ดว้ายของหญิงสาวที่ตั้งขึ้น
สาว ๆ พวกนั้นกำลังลิงโลดอยู่หลังกำแพงกระจกเหมือนสัตว์
ตัวเล็ก ๆ และหันโทรศัพท์มือถือในมือมาทางนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

แพนด้าแตรุ่นสองตัวที่อยู่ข้างกันพยายามกัดกินต้นไม้สดชีวิต
เพื่อเอาใจเสียงกรีดกรีด หนึ่งในนั้นพักนี้ค่อนข้างอ่อนไหวง่าย
มีอาการของโรคนูลิเมียหรือโรคกลัวอ้วนหน่อย ๆ ไม่รู้มันนึกอะไร
ของมัน จู่ ๆ ก็ได้แหงนหน้ามองฟ้าแล้วกินไผ่กรวม ๆ ฉะนั้นเห็นพวก
ละอ่อนที่ฝึกปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและเอาใจลูกค้ามากเกินไป
จนสูญเสียตัวตนแบบนี้มันก็น่าท้อแล้ว ขึ้นยังด้อยประสบการณ์
คงอยู่ที่นี่อย่างป็นตัวเองได้ยากน่าดู

แพนด้าที่นั่งฟังกำแพงด้านในสุดของกรงกินไผ่อยู่เงียบ ๆ เพียง
ลำพังตัวนี้มีชื่อว่าเหยียนเหยียน (ไม่ทราบอายุ) เป็นหัวหน้าห้องขัง...
ไมลี ต้องเรียกว่าเป็นแพนด้าอาวุโสสูงสุดต่างหาก

อีกไม่นานเจ้าเด็กนั่นมีหวังคงต้องเดี้ยงแน่

เหยียนเหยียนนี่กลัวจนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง

ก็สมควรละนะ โดนคนหันกลิ้งใส่ แคมต้องคอยรองรับสายตา

ผู้คนตลอดเวลาแบบนี้อีก ปกติสัตว์ป่าไม่คุ้นชินกับสายตามนุษย์เป็น
ทุนเดิมอยู่แล้ว ในโลกของธรรมชาติพวกมันต้องใช้ชีวิตอย่างหลบๆ
ซ่อนๆ จนกลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ เพราะฉะนั้น สายตาของ
มนุษย์สำหรับพวกสัตว์จึงเปรียบเสมือนสัญญาณแห่งสงคราม การถูก
ผู้คนรุมจ้องมองเลยก่อให้เกิดความเครียดอย่างยิ่ง

อ่า ไร้สาระสิ้นดี

เหยียนเหยียนเหม่อมองไปที่ไกลๆ

ทุกตัวเอาแต่ทำอะไรเหมือนๆ กันไปหมด ดูพวกเอ็งถ่างตา
อ้าปากค้างตอนนี้ยังจะสนุกซะกว่า

เหยียนเหยียนใช้ก้านไผ่ในมือทำความสะอาดซอกฟันแทนไม้
จิ้มฟัน

อยากปลีกิวกิวกังเสียงลมพัดผ่านขุนเขาเหลือเกิน หมี้แก๋
อย่างเราไม่เหมาะกับเมืองใหญ่แบบนี้

ก่อนที่มันจะรู้สึกได้ถึงสายตาของใครบางคนเข้า

พอหันไปมอง เหยียนเหยียนก็ประสานตาเข้ากับเว่ยอิงเต๋อ (อายุ
52 ปี) เจ้าหน้าที่ดูแลสัตว์มากประสบการณ์ที่กำลังมองลอดหน้าต่าง
บานเล็กบนประตูเหล็กมาทางนี้

เหยียนเหยียนหลบตาอีกฝ่ายอย่างแนบเนียน

ชิ เจ้านั่นมันคอยจับตาดูเราอยู่

ก่อนที่แพนด้าอาวุโสจะเดะลิ้นแสดงความไม่พอใจต่อสายตา

คอยจับผิดของเว่ยอิงเต๋อ

เว่ยอิงเต๋อรู้สึกไม่พอใจกับอากัปกริยาของเหยียนเหยียน

หวังว่าคงไม่คิดทำอะไรบ้า ๆ อีกหรอคะ

เขาล้างทางเดินที่เชื่อมต่อไปยังสวนพลานิกถึงโถงหน้าด้านข้าง
อันจงหองเมื่อสักครู่นี้

เหยียนเหยียนเป็นแพนด้าที่บังเอิญจับได้เมื่อมีอายุอานามพอสมควรแล้ว มันจึงต่างจากแพนด้าตัวอื่น ๆ ซึ่งเกิดและเติบโตมาในสวนสัตว์ มีนิสัยชอบพเนจรลุยเดี่ยวดังหมาป่าเดียดายตามแบบฉบับสัตว์ป่าแท้ ๆ มาแต่ไหนแต่ไร หรือจะเรียกเหยียนเหยียนที่ออกจะระห่ำอยู่หน่อย ๆ ว่า "แพนด้าหัวขบถ" สมกับชื่อของมันที่แปลว่า เครื่องครัดและแข็งแกร่งก็ย่อมได้

ยิ่งไปกว่านั้นคือเหยียนเหยียนใช้มือเท้าได้เก่งและหัวไวมาก มีเสียงเล่าลือกันว่ามันเคยฝึกฝนเพิ่มตั้งแต่ยังอยู่บนภูเขาและแอบออกกำลังภายในกรงเพื่อรักษาความฟิตบั้งเอาไว้ด้วย ทั้งที่ปกติขาหน้าของแพนด้าก็มีพลังมากโขอยู่แล้ว

ทั้งสองครั้งที่ผ่านมามันฉวยโอกาสหลบหนีออกจากกรงอย่างเหนือชั้น ตอนเจ้าหน้าที่ดูแลสัตว์เผลอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครั้งที่สองซึ่งเกิดเหตุหลังจากที่ทางสวนสัตว์มีการเพิ่มตัวล็อกและรั้วกันอีกชั้นหนึ่งแล้ว หากแต่แผนการของเหยียนเหยียนกลับยังคงแยบยลด้วยการอาศัยเสียงพลูในวันตรุษจีนช่วยกลบเสียงแหกกรงของมันได้

เล่นเอาเจ้าหน้าที่ดูแลสัตว์ต่างซ็อกไปตามๆ กัน

โชคดีที่ทั้งสองครั้งเหยียนเหยียนยังคงหลบซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่สวนสัตว์อันกว้างใหญ่นี้เลยตามตัวเจอ ไม่อยากนึกเลยว่าถ้ามันหลุดออกไปข้างนอกได้จะสยองแค่ไหน

เว่ยอิงเต๋อเริ่มจับสังเกตได้ว่าเวลาที่เจ้าแพนด้าอาวุโสตัวนี้วางแผนหลบหนี มันจะเงียบเฉยกว่าปกติ

นี่ก็ผ่านมาเกือบสองเดือนแล้วนับจากเหตุหลบหนีครั้งล่าสุด มันอาจจะก่อเหตุอีกก็ได้ เว่ยอิงเต๋อมั่นใจเช่นนั้น เขาจึงตรวจตราดูประตูกงว่าปิดล็อกเรียบร้อยดีหรือไม่อย่างเคร่งครัดกว่าทุกครั้ง

เซ็งๆ ใจก็ไม่รู้แฮะ

โอจิไอ มิเอะ (อายุ 35 ปี) รู้สึกเหนื่อยล้าระหว่างเดินวนรอบพื้นที่จัดงานอันแสนจะอลังการและกว้างใหญ่นี้

ท่าทางงานนี้จะไม่เหมาะกับเราแล้วละมั้ง

มิเอะยกมือขึ้นบีบนิ้วไล่ตัวเองโดยไม่รู้ตัว

เดี๋ยวนี้ก้อเอื่อยะยี้ห่อไหนก็เอาไม่อยู่แล้ว

ที่นี่คือโรงแรมชิงหลง โรงแรมขนาดกลางระดับสี่ดาวที่ช่วงหลังมานี้ขึ้นชื่อว่าอาหารรสเลิศ แม้จะอยู่ห่างไกลจากตัวเมืองเซียงไฮ้ที่คึกคักสักหน่อย แต่ก็อาศัยข้อด้อยนี้มาพลิกผันสรรค์สร้างบรรยากาศ

หรรษาจนประสบความสำเร็จได้

ณ ห้องจัดงานเลี้ยงขนาดใหญ่ชั้นบนสุดของโรงแรม ระดับ
โคมโพรเอร์ยัาวิบวับพราวตา พื้นปูพรมสีเขียวมรกตชวนให้สดชื่น ทั้งยัง
รอบล้อมไปด้วยภาพวาดบนวอลล์เปเปอร์ปักด้ายฝ้ายอันแสนวิจิตร
อยู่เรียงราย

บรรดาสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีที่ทุ่มทูนแต่งองค์ทรงเครื่อง
เต็มยศจำนวนมากต่างมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ มีปกรวิ้งเลิฟแซมเปญ
ชั้นเลิศกันให้วุ่น ส่วนของแกล้มขึ้นพอดีคำที่จัดเรียงไว้ในสโตร์จีน
ร่วมสมัยก็งดงามยิ่งนัก

สาวญี่ปุ่นเจ้าของใบหน้าสวยและหุ่นสะอิดสะอึงนางหนึ่ง
กำลังเดินเฉียดฉายอยู่ภายในงาน เจ้าหล่อนแต่งกายในชุดสูทสีน้ำตาล
อ่อน ดูมีรสนิยมและสง่างามเป็นอย่างยิ่ง

เธอผู้นี้คือทายาทรุ่นที่สามของแกลเลอรีในย่านกินซ่า ทว่านิยม
ชมชอบภาพวาดลายเส้นและงานภาพพิมพ์โลหะมากกว่า งานแสดงนี้
จึงไม่ถูกจริตเธอนัก

จัดแสดงภาพวาด แต่ดันใช้โคมโพรเอร์ยัามาประดับชะสว่าง
แถมลายของวอลล์เปเปอร์ก็ยิ่งรบกวนสายตาสุด ๆ

แสงสว่างในสถานที่จัดงานระคายตาจนมิเอะต้องกะพริบตาถี่ ๆ

มูลค่างานศิลปะร่วมสมัยของเอเชียในตอนนี้พุ่งสูงขึ้นมาก
ศิลปินจีนหน้าใหม่ที่ขายงานในแต่ละปีได้มากกว่าหนึ่งร้อยล้านเกิดขึ้น
คนแล้วคนเล่า ตอนนี้มูลค่าผลงานของพวกเขา ยังคงพุ่งสูงขึ้นอย่าง

ต่อเนื่อง แต่ก็มียุคไฮโซในประเทศจีนที่มีกำลังซื้อเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วและกลุ่มไฮโซต่างชาติที่คิดว่าตอนนี้ยังทันเวลาที่จะซื้อหาผลงานคอลเลกชันใหม่มาเก็บไว้เพราะคุ้มค่า พวกเขาคอยตามกว้านซื้อผลงานทุกชิ้น

ปัจจุบันการเข้าพื้นที่ของโรงแรมหรูหราร้างงานแสดงและซื้อขายผลงานของศิลปินหน้าใหม่สำหรับกลุ่มลูกค้าพิเศษเป็นรูปแบบที่นิยมจัดกันในเมืองใหญ่ อย่างเช่น โตเกียว เซี่ยงไฮ้ ฮองกง และสิงคโปร์ มิเอะเองก็บินมาที่นี่เพื่อเลือกผลงานที่น่าจะถูกใจลูกค้าเก่าแก่ของเธอตามคำให้ว่านของพวกเขา ทว่าสไตล์ผลงานจีนแผ่นดินใหญ่ช่างอลังการต่างจากของญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิง

มิเอะเดินดูรอบงานด้วยความรู้สึกตกตะลึง ภาพของที่นี่มีขนาดใหญ่ยักษ์มาก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ขนาดที่จะนำไปประดับในสวนญี่ปุ่นได้

นอกจากนี้ ทุกภาพยังเป็นงานศิลปะที่มีสีสันจัดจ้าน ขอบเส้นเด่นชัดและเหนือจริงแบบหลุดโลกอีกด้วย

ตอนที่มิเอะเห็นภาพวาดชายยิ้มยิงฟันยืนเรียงกันเป็นดั่งบนผืนผ้าใบใหญ่มหึมาที่ปิดบังผนังห้องหนึ่งด้านจนมิด เธอถึงกับรำพึงออกมาว่า "ฉันคงทนดูรูปนี้ตอकिनชั่วไปด้วยไม่ได้แน่"

แต่ภาพวาดนั้นเป็นเรื่องของอุปสงค์กับอุปทาน เมื่อมีคนอยากได้ การซื้อขายก็เกิดขึ้น รสนิยมของตัวมิเอะเองจึงถือเป็นเรื่องรองในตอนี้

แบบนี้ไม่ตรงกับรสนิยมลูกค้าของเราเลย แต่ถ้าเอาไปขายให้

บริษัทผลิตยาสี่พันกัณจะพอได้อยู่ อย่างบริษัทคาโอ โลออน หรือไม่
ก็เอาไว้ประดับที่ลิ้นปี่ของอาคารสมาคมทันตแพทย์แห่งประเทศไทยปุ่่น
กัณจะพอไหว...

"คุณมิเอะ!"

จู่ๆ ก็มีชายหน้าคมเข้มผมสั้นสวมแว่นตาโลหะสีดำทรงเหลี่ยม
โผล่พรุดเข้ามาตรงหน้า ทำเอามิเอะที่ไม่ทันได้ตั้งตัวถึงกับตกอกตกใจ
ร้อง "แว็ก" พลังกระโดดหลบ

"โทษที่ครับ โทษที คงจะตกใจสินะครับ พอดีเห็นคุณมิเอะตั้งใจ
ดูผลงานของผมแล้วรู้สึกดีใจนะครับ"

ชายหน้าคมว่าแล้วก็ส่งยิ้มพร้อมโบกมือให้มิเอะ เขาคือ
ไซ่เจียงยูน (อายุ 31 ปี) ผู้ได้เข้าขั้นเป็นศิลปินร้อยล้านจากผลงานชุด
"ชายยิ้มแย้ม" และมีอิทธิพลต่อวงการศิลปะร่วมสมัยของเอเชียอย่างยิ่ง
ในปัจจุบัน

ไซ่เจียงยูนเป็นลูกชายตระกูลเศรษฐีชีวิตเพียบพร้อม เคยไป
เรียนต่อที่โตเกียวและที่นิวยอร์ก รูปร่างของเขาสูงใหญ่ หล่อเหลา
และเจ้าสำอาง เป็นผู้ชายที่โชคพาวาสนาส่งสมชื่อ

"ถ้าคุณมิเอะสนใจจะซื้อภาพ เดี่ยวผมให้สิทธิ์ต่อรองก่อนเลย"

"ขอบคุณสำหรับข้อเสนอแนะ แต่เอเจนซีของคุณคือแกลเลอรี
โกลด์ดรากรอนนี่ ขึ้นเขาเห็นบฉน มีหวังคงได้เมินตั้งแต่งยังไม่ได้คุยกัน
แน่"

มิเอะเหลือบมองแมกซ์ ซาน (อายุ 33 ปี) ชายชาวอเมริกัน

สัทชาติจีนที่กำลังถูกลูกค้าห้อมล้อมอยู่รอบตัว แมกซ์ ซานเป็นคนตัวสูงใหญ่สมารถไม่แพ้ไชเจียงยูน สายตาของเขาเฉียบคมมองอะไรไม่เคยพลาด อีกทั้งยังเป็นเจ้าของแกลเลอรีโกลด์ดราคอน นายหน้าซื้อขายภาพวาดสายเลือดใหม่ที่มีศิลปินเอเชียผลงานร้อยล้านเลื่องชื่ออยู่ในสังกัดหลายต่อหลายคน ว่ากันว่าแมกซ์ ซานนี่ละที่เป็นตัวการทำให้ราคางานศิลปะจีนพุ่งสูงขึ้น แคมยังเป็นเจ้าภาพจัดงานอาร์ตแฟร์ครั้งนี้อีกด้วย

"แมกซ์เป็นพ่อค่านะนะ พวกเราถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน"

ไชเจียงยูนชำเลื่องมองแมกซ์ ซาน แล้วยกไหล่เป็นนัยว่าช่วยไม่ได้

"เขาไปคุยกับพิพิธภัณฑสถานศิลป์ที่สวีเดนให้เองเลย ตกลงกันมาเรียบร้อยแล้วจะซื้อภาพวาดใหม่ขนาดใหญ่ประมาณนี้ ในราคาสองร้อยล้าน"

"สองร้อยล้านนั่นหรอ!"

มิเอะหลุดปากตะโกนออกไป เมื่อเห็นว่าราคาพุ่งสูงขึ้นอีกระดับจนน่ากลัว

ทว่าไชเจียงยูนกลับส่ายหน้า

"ผมกะว่าจะถ่วงเวลาอีกสักหน่อย ขึ้นवादตามทีขอตลอด มีหวังผลงานราคาสูงได้ล้นตลาดแน่ ไม่ดีหรอก ต้องให้รู้สึกว้าขาดแคลนบ้าง"

"ก็จริงนะ"

วงการงานศิลปะร่วมสมัยของญี่ปุ่นเองระยะนี้ก็นิยมไปกว้านซื้อผลงานมาตุนไว้ก่อน เพราะมองกันว่ารอยต่อระหว่างซัปคัลเจอร์ หรือสไตร์ที่เป็นที่สนใจของคนเฉพาะกลุ่ม และนาอีฟ อาร์ตหรือศิลปะที่สร้างขึ้นโดยคนที่ไม่ได้เรียนศิลปะเป็นสิ่งแปลกใหม่ จึงเฮลโลกันไปสั่งซื้อภาพวาดกับศิลปินลูกเจี๊ยบหน้าใหม่ที่ยังไม่มีแนวทางและเทคนิคที่ชัดเจนด้วยราคาสูงลิ่วกันโครมๆ แม้การทำให้พวกเขาเหล่านั้นใช้ศิลปะเลี้ยงปากท้องตัวเองได้นับว่าเป็นเรื่องที่ยอดเยียมก็จริง แต่ถ้าผู้ซื้อมีแต่พวกสะสมผลงานเพื่อเก็งกำไรละก็ พวกเขาจะเขียนงานแบบส่งๆ จนหมดอนาคตก่อนที่จะได้เป็นศิลปินตัวจริง หรือไม่ผู้คนก็เบื่อหน่ายผลงานแล้วเอาออกขายกันเต็มล้นตลาดจนทำให้มูลค่าผลงานตก สุดท้ายศิลปินคนนั้นก็ล้มหายตายจากไปจากวงการอยู่ดี

"ว่าแต่ทำไมพื้นที่ที่ดีที่สุดตรงนั้นถึงได้ปล่อยว่างเอาไว้ละ"

มิเอะมองผนังว่างเปล่าข้างๆ ผลงานของไซเจียงยูนที่ตนรู้สึกสะดุ้งตกใจมาตั้งแต่เมื่อครั้งแล้ว

"หึ ุๆ"

ไซเจียงยูนส่งเสียงหัวเราะมีเลศนัย

"พื้นที่ตรงนั้นไว้โชว์ผลงานชิ้นเอกของงานแสดงครั้งนี้ล่ะครับ"

"เอ๊ะ ผลงานของคุณเหรอ"

มิเอะได้ยืนแบบนั้นก็เปิดตาโพลงมองหน้าไซเจียงยูน ทว่าอีกฝ่ายกลับกระเช้าเข้าหาหยอด้วยกรายการขบตาให้

"อันนี้ก็ไม่รู้สินะ ไว้คุณมิเอะรอดูเองก็แล้วกันครับ"

ณ มุมหนึ่งของถนนเล็กๆ ซึ่งอยู่ด้านหลังถัดจากถนนสายหลักไปหลาย
ซอยในเชียงใหม่ มีมอเตอร์ไซด์แต่งเครื่องยนต์ใหม่ที่ซ้อนกล่องสีแดงไว้
ท้ายคันจอดเรียงรายกันอยู่จำนวนหนึ่ง

บนป้ายของร้านขนาดเล็กร้านใหม่นี้มีตัวอักษรสไตล์ป๊อปอาร์ต
น่ารักดึงดูดสายตาเขียนไว้ว่า "ซูชิซานหนิง" ภายในร้านมีกลุ่มวัยรุ่น
สวมหมวกแก๊ปสีแดงเคลื่อนไหวกันอย่างแคล่วคล่องให้ความรู้สึก
คึกคัก โทรศัพท์ของทางร้านที่อยู่ด้านในสุดเองก็ส่งเสียงร้องเรียกไม่มี
หยุด แม้กระทั่งเด็กสาวที่รับออเดอร์กันซังเซ่งเป็นภาษาจีนก็ยังคง
กระฉับกระเฉงเป็นอย่างยิ่ง

ชุดนิรวิรุชชีหรือชูชิบันในแพ็กสูญญากาศขึ้นแล้วขึ้นเล่าถูกนำออกจากตู้แช่แข็งขนาดใหญ่ยักษ์เพื่อมาละลายน้ำแข็งต่อในไมโครเวฟ ก่อนนำใส่กล่องกระดาษที่สั่งทำพิเศษ แล้วบรรจุลงในกล่องเก็บความเย็นที่ซ้อนอยู่บนท้ายของมอเตอร์ไซค์อีกทีหนึ่งเพื่อที่จะได้ขี่ออกไปส่งยังจุดต่างๆ ของเมืองอย่างแข็งแรง

ที่มุมหนึ่งของร้าน อิจิฮาชิ เค็นจิ (อายุ 29 ปี) ที่สวมหมวกเก็บสี่แดงเช่นเดียวกับคนอื่นๆ กำลังนั่งจัดการงานบัญชีอยู่หน้าเคาน์เตอร์แคชเชียร์

เมื่อสองปีก่อนเค็นจิปิดกิจการแฟรนไชส์เดลิเวอรี่พิซซ่าที่เคยทำในแถบจังหวัดชิบะ ประเทศญี่ปุ่น แล้วเดินทางมายังเชียงใหม่ เพราะรู้สึกว่าการกิจการร้านเดลิเวอรี่พิซซ่าถึงจุดอิ่มตัวแล้วในเขตพื้นที่พักอาศัยของญี่ปุ่น ซึ่งมีจำนวนเด็กเกิดใหม่ลดลงและผู้คนก็หันมาใส่ใจสุขภาพกันมากขึ้น

สาเหตุที่เค็นจิเลือกย้ายมาเชียงใหม่ก็เพราะได้ยินว่าที่นี่มีประชากรเยอะ และส่วนใหญ่ไม่ค่อยทำอาหารกินกันเอง มักจะนิยมกินอาหารนอกบ้านเป็นหลัก อีกอย่างคนในตัวเมืองยังใส่ใจกับเรื่องความปลอดภัยของอาหารการกินอย่างมากด้วย หากพวกเขามั่นใจกับอะไรแล้วก็จะยอมจ่ายแพงกว่า เท่ากับว่าพวกเขานิยมบริโภคสินค้าราคาแพงและดีต่อสุขภาพ เค็นจิจึงมองเห็นช่องทางว่าธุรกิจเดลิเวอรี่ซูชินำเข้าโดยตรงจากญี่ปุ่นน่าจะไปได้

ก่อนเดินทางมาเชียงใหม่ เค็นจิศึกษาเกี่ยวกับเทคโนโลยีแช่แข็ง

อาหารใหม่ล่าสุดที่ญี่ปุ่นมาก่อนแล้ว ปัจจุบันนี้เทคโนโลยีแช่แข็งอาหารของญี่ปุ่นรุดหน้าไปไกลมาก สามารถเก็บรักษานิวริซูชิสดให้คงรสชาติเหมือนเพิ่งปั้นเสร็จใหม่ๆได้ เทคโนโลยีแช่แข็งอาหารจึงเป็นสิ่งสำคัญมากในช่วงแรก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลงทุนด้วยเงินก้อนโต แต่เมื่อแลกกับการนำซูชิแช่แข็งเข้ามาโดยตรงจากญี่ปุ่นและละลายน้ำแข็งได้อย่างถูกต้องแล้ว ก็จะทำให้เรื่องความอร่อยและความปลอดภัยเป็นจุดขายได้อย่างเต็มปากเต็มคำ เค็นจิจัดตั้งบริษัทบริหารจัดการเครื่องแช่แข็งและเทคโนโลยีดังกล่าวพร้อมกับลงทะเบียนผลิตภัณฑ์ที่จีนด้วยเพื่อทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิกับทางบริษัทญี่ปุ่นอย่างถูกต้อง

เค็นจิดำเนินกิจการแบบค่อยเป็นค่อยไปในช่วงทดลองเปิดร้าน แล้วพบว่าผลตอบรับเป็นที่น่าพอใจ มีเสียงชื่นชมว่าเส้นทางนำเข้าสู่ชัดเจนไวใจได้ รสชาติของซูชิเองก็ดีขึ้นเรื่อยๆ จนออเดอร์จากทั้งองค์กรต่างๆ และครอบครัวผู้บริโภครวมไปเรื่อยๆ เพิ่มสูงขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้น สภาพการจราจรอันพลุกพล่านหรืออาจเรียกได้ว่าแสนจะบ้ระห่ำของที่นี่ทำให้เค็นจิเร้าร้อนเป็นอย่างยิ่ง

ชิง แซ่ สบถ

ทั้งหมดนี้คือความรู้สึกเดือดพล่านจนเนื้อเต้นที่เค็นจิเคยลิ้มเลียนไป

เค็นจิจะออกไปส่งของเองสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ตอนมาถึงเชียงไฮ้ใหม่ๆ เขาจะขี่รถเข้าไปในเมืองช่วงกลางดึกเพื่อเลือกหาบหาม

เด็กวัยรุ่นบางคนที่ยังมอเตอร์ไซค์กันอย่างฉวัดเฉวียนแถวเดอะบันด์ หรือจุดชมวิวอันเลื่องชื่อของเชียงใหม่มาเป็นพนักงานร้านด้วยตัวเอง ลีลาในการขี่ของเคนจิที่โดนใจวัยรุ่นนักบิดเชียงใหม่ช่วยหล่อหลอม ทีมงานให้เป็นหนึ่งเดียวที่ละเอียดละน้อย

แม้จะย้ายมาอยู่เชียงใหม่ได้แล้ว แต่เคนจิยังคงเข้มงวดเรื่องเวลา ในการส่งสินค้าเช่นเดิม เขามุ่งมั่นอย่างมากที่จะเป็นร้านส่งซูชิที่ไว อันดับหนึ่งของเชียงใหม่ให้ได้

เคนจิไม่รู้เลยสักนิดว่าสิ่งที่เขาทำอยู่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตไม่ถึงต่อ "วงการพิเศษ" ที่เคลื่อนไหวซับซ้อนเหมือนมดมอดอยู่ใต้เงามืด ของเชียงใหม่แห่งนี้

ณ อาคารผู้โดยสารขาเข้าของท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่ผู้ตง

ประตูสู่เชียงใหม่ เมืองที่มีประชากรเติบโตล้านคน มากเป็นอันดับต้นๆ ของจีน ผู้คนที่เดินไปมาภายในสนามบินกว้างใหญ่แห่งนี้ มีทั้งที่ดีใจและเศร้าใจระคนกัน

หญิงผมยาวสวมโค้ตหนังกับแว่นกันแดดสีน้ำตาลเงหนามองบอร์ดสถานะเที่ยวบินขนาดใหญ่ท่ามกลางฝูงชนที่วิ่งซุกซน

ข้อมูลบนบอร์ดสถานะเที่ยวบินเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เมื่อเธอพบว่าเที่ยวบินจากสนามบินนาริตะของสายการบินฮอลแลนด์ปอนแอร์เวย์ "ลงจอดแล้ว" ก็ผุดรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ผู้คนโดยรอบที่รอคอยอยู่

ภายในบริเวณนั้นเองก็ดูจะตื่นเต้นมากขึ้นเช่นกัน

ในที่สุดผู้โดยสารก็พร้อมออกมายังล็อบบี้เข้า เสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้นจากตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ สีสหน้าดีใจและตื่นเต้นคละคล้ากันไป หญิงสวมแว่นกันแดดมองผู้คนที่หลังไหลมาไม่ว่างตา และแล้วเงาร่างอันแสนจะคุ้นตาก็ปรากฏออกมาจากด้านในสุดของทางเดิน

ไม่ผิดแน่ ทั้งสองคือคนคุ้นเคยของเธอที่เคยทำงานอยู่ที่เดียวกันและทีมเดียวกัน บุคลิกคนเราอย่างเช่นท่าเดินนี้มีภาพจำเฉพาะของใครของมันจริงๆ เธอคิด

หญิงสาวตัวเล็กที่กำลังเดินฉับๆ อย่างว่องไวจนเหมือนกับจะวิ่งพรดมาตรงนี้อยุรสมร่อคือทางามิ ยูโกะ (อายุ 27 ปี) นักยูโดเลือดร้อนผู้โปรดปรานของหวานเป็นชีวิตจิตใจ เธอยังคงไว้ผมสั้นตัดเป็นลอนเหมือนเดิม ที่ต่างไปคือเธอเลยวัยสาวน้อยแล้ว ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาหนึ่งแล้วนี่

ส่วนคนที่เดินอยู่ข้างกันคือโฮโจ คาซุมิ (อายุ 33 ปี) รุ่นพี่ที่ทุกคนพึ่งพาได้ ใจเย็นและกล้าหาญ จำได้ว่าเราเองก็ฝากผีฝากไข้กับเขามาตลอดเลย อายุสามสิบกว่าแล้ว แต่เหมือนจะยังไม่ได้แต่งงาน

ยูโกะกับคาซุมิพูดอะไรกันบางอย่างในระหว่างที่เดินตรงมาทางนี้ ทั้งคู่ดูไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด หญิงสวมแว่นกันแดดคาดเดาบทสนทนาที่ทั้งคู่กำลังคุยกัน

"เอ๋ นี่คุณโฮโจเกลียดพายสับประรดเหรอะคะเนี่ย"

"ไม่ได้เกลียด ฉันแค่อยากกินผลไม้ที่เป็นผลไม้มากกว่านะ"

"เหอะคะ แต่ขนมไส้ผลไม้ก็เป็นทั้งขนมและผลไม้ในตัวเลยนะ เวลาได้ลิ้มรสความหวานต่างชนิดพร้อมๆ กันเนี่ย มันสุดยอดออกคะ"

"เธอลองชอบลัคซ็อกโกแลตชิมมัย ที่กล่องหนึ่งมีไส้ลั่นะ"

"ใช่คะ ระหว่างทางกลับบ้านหลังเลิกกิจกรรมชมรม ฉันกินวันละกล่องเลยนะคะ วันนี้ก็พกติดมาด้วย คุณโฮโจอยากกินไหมคะ"

"ไม่ละจ๊ะ นี่ ฉันขอเตือนนะ ว่าพอเลยอายุสามสิบแล้ว ถ้ากินช็อกโกแลตเยอะไประวังพวกสิ่วนารำคาญจะขึ้นเอานะ"

ขณะที่หญิงสาวแค้นแค้นตดสน้ำตาลจินตนาการไปเข้าไปอยู่ในใจทางมิ ยูโกะก็มองตรงมาทางนี้และรู้ได้ทันทีว่าต้องใช่เธอแน่ ยูโกะพลันทำหน้าหน้าตาชื่นมื่นพลางโบกไม้โบกมือมาให้เสียยกใหญ่

โฮโจ คาซุมิที่อยู่ข้างๆ เอง เมื่อสังเกตเห็นคนที่ยูโกะมองอยู่ก็ส่งยิ้มยกมือขึ้นทักทายเช่นกัน

"ว้าวว คุณคาโต ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ"

ยูโกะวิ่งมาหาอย่างรวดเร็วจนคนที่ยืนรออยู่กลัวว่าจะโดนเธอจูโจมด้วยท่ายูโดแบกขึ้นหลังแล้วทุ้มลงพื้นก็เป็นได้ คิดแล้วก็ชวนให้คิดถึงและชวนหัวยั้งนัก

"อ้อ ลืมไป ตอนนี้ไม่ใช่คุณคาโตแล้วนี่เนอะ"

ยูโกะเหลียวหลังไปมองคาซุมิที่เดินตามมา

"เอริโกะ ไม่ได้เจอกันนานเลย ชอบใจมากเลยนะที่ชวนมา

สบายดีไหม ราคีคุณนายออกเขียนะเนี่ย"

คาซุมิกรักริม

เอริโกะ นามสกุลเดิม คาโต (อายุ 28 ปี) ถอดแว่นกันแดดออก
พับขาแว่น แล้วจึงมองหน้าเพื่อนร่วมงานทั้งสองด้วยรอยยิ้ม

"คนอื่นที่บริษัทเป็นยังงั้นบ้างคะ สบายดีกันหรือเปล่า"

"ก็มีเรื่องจุกจิกกันทุกวันเหมือนเดิมนั่นละ"

"อุตส่าห์ใช้วันหยุดที่จะได้ชาร์จแบตเตอรี่เดินทางมา รู้สึกเกรงใจ
จังเลยคะ"

"ได้จังหวะพอดีต่างหาก"

"ส่วนฉันมาช่วยถือกระเป๋าคะ"

ว่าแล้วทางามิ ยูโกะก็ยึดตัวตรงขึ้น

"ฉันจองโรงแรมดีๆ ไว้ให้แล้วคะ ถึงจะอยู่ห่างจากตัวเมือง
สักหน่อย แต่เป็นโรงแรมสี่ดาวเลยนะคะ แถมช่วงหลังมานี้เขาขึ้นชื่อ
เรื่องอาหารอร่อยด้วย"

เอริโกะรับกระเป๋าเดินทางของคาซุมิมาแล้วเดินเคียงไปด้วยกัน

"ขอบใจนะที่ช่วยจัดการให้ทุกเรื่องเลย"

"โรงแรมที่เราพักชื่ออะไรหรอคะ"

"ชื่อโรงแรมชิงหลงนะ ลูกค้านิยมกันเยอะเลยนะ เห็นว่าจองยาก
กว่าโรงแรมห้าดาวในเมืองซะอีกนะ"

"ดีจัง ฉันชอบอาหารจีนที่สุดเลย"

นี่คือการพบกันอีกครั้งของพวกเขาเธอทั้งสามในต่างแดน หัวใจ
ที่คาดหวังต่อการเดินทางมาในครั้งนี้พอๆ ทั้งสามคนออกจาก
สนามบิน มุ่งหน้าสู่เชียงใหม่ในต้นฤดูใบไม้ผลิด้วยความสดใส

โดยหารู้ไม่ว่าฉากทัศน์นี้เป็นชิ้นส่วนหนึ่งของโดมิโนที่หลายแถว
เริ่มล้มระเนระนาดลงแล้ว

ドミノ in 上海

โดมิโน ณ เชียงไฮ้ ไตๆในโลกล่วนฟ้าลิขิต

เขียน ริคุ อนดะ

แปล จารุนันท์ ธนสารสมบัติ

ภาพปก YUKAN

บรรณาธิการต้นฉบับ คณิน จัตรวัฒนา

พิมพ์ครั้งที่ 1: ธันวาคม 2567

ราคา 595 บาท

Original Title: ドミノ in 上海

DOMINO IN SHANGHAI

©Riku Onda 2020

First published in Japan in 2020 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through JAPAN UNI AGENCY, INC., Tokyo.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2567: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ริคุ, อนดะ.

โดมิโน ณ เชียงไฮ้ ไตๆในโลกล่วนฟ้าลิขิต.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2567.

696 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. จารุนันท์ ธนสารสมบัติ, ผู้แปล. II. ยูกัน, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-04-7058-7

เพลตและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์โดย ลูมิ พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

www.facebook.com/lumi.pub